

Doma

Tkalounovi mají návštěvu. Dceru Helenku a tříletého vnoučka Tomíka. Až na to, že má sklon k baculatosti, je Helenka docela hezká holka. Teď ale hezká není, protože brečí a rozmazala si oční líčení.

„Vzal si věci?“ ptá se paní Eliška a nese na stůl šálky s kávou.

„Včera,“ vzlykne Helenka.

„Mně se od začátku nezdál,“ vzdychne Eliška. „Ten nebyl pro rodinu. A řeklo by se doktor.“

„Přived ji do jinýho stavu, tu sestru svoji,“ vzlykne Helenka.

„Svou vlastní sestru? Libušku?“ užasne Tkaloun tak, že mu káva z šálku vyšpláchne na tácek.

„Ale prosím tě! Zdravotní sestru, na oddělení. Vždycky to musíš vy-
lejt!“ řekne Eli.

„To já schválně,“ řekne děda Tkaloun Tomíkovi. „Kvůli kouzlu.“

„Kvůli kouzlu?“ ožije vnuk.

„Chvilí počkáme a pak bude kouzlo,“ napije se Tkaloun s dlaní pod šálkem, aby nenakapal.

„A kam šel?“ ptá se Eliška dcery.

„No kam! K ní!“ rozpláče se Helenka.

„Nedělej z toho tragédii, nejsi první ani poslední, komu utek mužskej,“ řekne Tkaloun.

„Jo. Voni všichni strašně rádi prchaj z domova. I ty starý,“ dloubne si Eliška. Helenka nechápe a tázavě pohlédne na otce.

„Nechce se ti čůrat?“ zeptá se Tkaloun vnoučka.

„Chce.“

„Tak jdem na to.“

Na záchodě

Tkaloun zvedne záchodové prkýnko a Tomík už ví, že si má stoupnout na jeho nártu, aby byl výš. Tkaloun uchopí do prstů maličkého pindíka a řekne:

„Můžeš!“

Čůrek se vznosným obloučkem nese až na protější oblinu mísy.

„To je proud, kamaráde. To ti závidím,“ chválí ho děda.

„Ty nemáš takovej proud?“ ptá se vnuk nepřestávaje tlačit.

„Míval jsem. Už nemám.“

„Ty jsi to zapomněl?“

„Zapomněl.“

Doma

Helenka si zapálí cigaretu.

„Jo. Tak je to s naším tatínkem. Ale ty se netrap. Jsi mladá. Najdeš si lepšího,“ přináší matka popelník.

„Díky,“ řekne dcera, Eliška jí však cigaretu vezme, zadusí ji a popelník s nedopalkem schová za horní římsu kredence.

Tkaloun s Tomíkem se vracejí. Tomík se vrhne k oknu, protože se blíží vlak.

„Vždyť co my potřebujeme, Helenko?“ pokračuje paní Eliška. „My můžeme z těch dvou důchodů obstojně žít. Já něco přivydělám tou němčinou, čili když nebudeme rozhazovat, my ti můžeme nějakou korunou vypomocť.“

„Dědo, já bysem chtěl jet na výlet vlakem,“ řekne Tomík, dívaje se na střechy vagonů.

„Na to nebude mít děda čas, Tomíku. On bude radši v samošce tahat basy s flaškama. V pětašedesáti.“

„Co šlíš, tati?“ diví se dcera.

„Víš, jak tomu dnešní mládež říká? Řekni mu to,“ vybízí dceru paní Eli.

„Úlet. Ten posel na kole byl tvůj první úlet a tohle je druhéj.“

„Helenko, já jsem vítací typ,“ řekne Tkaloun.

„No, to si poslechni, co je vítací typ. Teorii si na to vymyslel,“ řekne Eli.

„Vítací typ je chlap, kterej se se svou ženou rád vítá. Těší se v práci domů a na prahu říká: Ahoj, ženo, tak mě tady zase máš. Ale aby mohlo bejt vítání, musí bejt před tím loučení,“ vyloží Tkaloun svou teorii.

„Ono je to jednodušší, Helenko. On přesluhoval ve škole, protože moh ve sborovně tokat s užvaněnou Ptáčkovou v přiléhavým svetříku, se kterou jsem učila a vím, co je to za krávu, a ona se u toho okýnka s flaš-